

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/83/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6914010627
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6914010627.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Jána Bednára v trestnej veci obžalovaného K.. E. U. za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. na verejnom zasadnutí dňa 18. mája 2016 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 11T 150/2014 zo dňa 9. 6. 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného K.. E. U. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 11T 150/2014 zo dňa 9. 6. 2015 bol obž. K.. E. U. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že

od 1. 2. 2014 až do 9. 6. 2015 v C. L. a všade inde, kde sa zdržiaval, si neplnil pravidelne a v plnej výške vôbec svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva z § 62 ods. 3 a nasl. Zákona o rodine a ktorá mu bola uložená uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 12C/108/2011-50 z 31.01.2012, právoplatným a vykonateľným 13. 02. 2012 a to prispievať výživným na svojho syna V. U., t. č. V. T., nar. XX.XX.XXXX v C. L., sumou vo výške po 100,- € mesačne, vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred do rúk svojho syna V. T., nar. XX.XX.XXXX v C. L., trvalým bydliskom H. XX, okres C. L., t. č. študenta II. ročníka N. S. V. G. v T., aj napriek tomu, že za uvedené obdobie do 29.07.2014 bol živnostníkom, taktiež pracoval v a. s. V. M. Z. F. a t. č. pracuje v a. s. L. J., a. s., T. Z. X, F., čím mu vznikol za uvedené obdobie do 09.06.2015 na bežnom zameškanom výživnom pre svojho syna V. T. dlh vo výške 1.600,- €,

pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota spisovej značky 2T/17/2013 z 27.08.2013, v súvislosti s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To 108/13 z 09.01.2014 za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody na šesť mesiacov so skúšobnou dobou na jeden rok a povinnosť spočívajúca v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe dlžné zameškané výživné plnoletému synovi V. U. vo výške 1.460,- €,

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, pričom súčasne podľa § 48 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na skutočnosť, že skutok, ktorý sa kladí obžalovanému za vinu bol preukázaný najmä výpoveďou svedkyne K.. T., ďalej výpoveďou svedka V. T., ktorí jednoznačne uviedli, že obžalovaný za žalované obdobie ničím neprispel na výživu svojho syna a že dlhuje na výživnom sumu vo výške 1 600,- eur. Ďalej poukazuje prvostupňový súd na to, že tieto skutočnosti boli preukázané aj rodným listom, odpisom rozsudku týkajúceho sa predchádzajúceho odsúdenia a ostatnými listinnými dôkazmi. Prvostupňový súd ďalej v odôvodnení

svojho rozhodnutia konštatuje, že týmto konaním obžalovaný naplnil prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., nakoľko najmenej 3 mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a uvedený čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký čin odsúdený. V súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že vzhľadom na prípad obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť a to podľa § 36 písm. l) Tr. zák., že sa tento priznal k spáchaniu činu a trestný čin úprimne oľutoval a ďalej u neho vzhľadom na jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., lebo už bol obžalovaný za trestný čin odsúdený. S prihliadnutím na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností potom v návaznosti na záver, že obžalovaný pokračoval v páchaní rovnorodej trestnej činnosti počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia dospel k záveru, že na jeho prevýchovu a nápravu je možno pôsobiť uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere jedného roka a to z dôvodu, že predchádzajúce podmienené odsúdenie nespĺnilo svoj výchovný účel. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody, tohto pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie samotný obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania doručených Okresnému súdu Rimavská Sobota 19. 10. 2015 uvádza, že na hlavné pojednávanie dňa 9. 6. 2015 sa nemohol dostať z finančných dôvodov a pracovných povinností, takže nemal možnosť deklarovat' vyrovnanie nedoplatkov na výživnom. Ďalej uvádza, že nedoplatok, ktorý mu je dávaný za vinu vo výške 1 600,- eur na syna V. U., študenta, samozrejme zdokladuje uhradením a na odvolacom pojednávaní toto predloží. Ďalej taktiež uvádza, že urobí všetko preto, aby už nevznikol žiadny nedoplatok až do obdobia, kým ešte jeho syn V. T. bude študentom. Záverom písomných dôvodov odvolania uvádza, že sa na odvolacom konaní zúčastní a všetko uvedie na správnu mieru, pretože mu záleží na vyriešení svojich povinností.

V ďalších svojich podaniach, v ktorých ospravedlňoval svoju neúčast' na verejných zasadnutiach, resp. žiadal o odročenie hlavného pojednávania, ktoré sčasti možno považovať i za doplnenie dôvodov odvolania obžalovaný opakovane uvádzal, že mieni do verejného zasadnutia uhradiť svoje podližnosti. Takto napr. v žiadosti o odročenie pojednávania na č.l. 98 uviedol, že žiada v súčasnosti v banke o krátkodobú pôžičku, ktorá mu bola prisľúbená po zdokladovaní minuloročných príjmov a taktiež sa snaží predať svoje 10 ročné auto. Taktiež obžalovaný uvádza, že sa narýchlo prihlásil do novej práce, kde je v skúšobnej dobe a robí všetko preto, aby začal normálne pracovať a zarábať. Dokonca v prípade mailového podania na č.l. 101-102 v súvislosti s ospravedlnením svojej neúčasti na verejnom zasadnutí predložil i príkaz na úhradu s dátumom splatnosti 7. 3. 2016 na čiastku 2 600,- eur, ktorý príkaz opätovne predložil i druhýkrát pri ospravedlnení na termín pojednávania 6. 4. 2016 tak, ako vyplýva z č.l. 140 a 141.

Po vzatí obžalovaného do väzby dňa 29. 4. 2016 doplnil dôvody odvolania i ustanovený obhajca obžalovaného. Tento v písomných dôvodoch odvolania uvádza, že podáva odvolanie tak proti výroku prvostupňového súdu o vine a taktiež i proti výroku o treste. V prípade dôvodov odvolania vo vzťahu k vine obhajca obžalovaného uvádza, že rozsudok prvostupňového súdu neobsahuje akékoľvek zhodnotenie subjektívnej stránky trestného činu a preto obžalovanému nie je zrejmé, akým spôsobom súd prvého stupňa dospel k záveru, že zavinenie obžalovaného existuje a už vôbec nie v akej forme. Zdôrazňuje pritom, že svojej vyživovacej povinnosti sa nevyhýbal úmyselne, avšak s prihliadnutím na jeho osobné a majetkové pomery v relevantnom čase a v období má za to, že vo vzťahu k jeho osobe nemožno ustáliť ani nedbanlivostné konanie. Zdôrazňuje pritom, že má nedostatok disponibilného príjmu v dostatočnom rozsahu, že v jeho prípade existovali i staršie záväzky, ktoré boli voči jeho osobe vymáhané a taktiež poukazuje na existenciu a plnenie iných vyživovacích povinností k jeho ďalším dvom synom a to S. U. a L. U.. Akcentuje pritom skutočnosť, že rozsah jeho vyživovacej povinnosti nebol v priebehu celého konania zisťovaný ani preukázaný. Samotná skutočnosť, že obžalovaný bol zamestnaný, ešte podľa jeho názoru neznamena, že bol aj objektívne schopný vyživovaciu povinnosť plniť v rozsahu vyplývajúcom zo zmiernu potvrdeného súdom. Namietajú tiež skutočnosť, že v priebehu konania nebolo preukázané, či vyživovaná osoba nie je schopná živiť sa sama, či v štúdiu riadne pokračuje a či nie je spôsobilá dosahovať samostatné príjmy. Poukazuje pritom tiež na svoju výplatnú pásku za mesiac september 2014 (č.l. 44 vyšetrovacieho spisu), z ktorej vyplýva, že z jeho čistej mzdy vo výške 367,03 eur mu po odpočítaní exekučnej zrážky vo výške 132,44 eur bola vyplatená len suma 235,59 eur, ktorá suma len o málo prevyšuje sumu životného minima pripadajúcu na plnoletú fyzickú osobu. V súvislosti so zavinením obžalovaného a skutkovými zisteniami preto uzatvára, že považuje rozsudok prvostupňového súdu za nejasný a neúplný s tým, že súd sa nevysporiadal so

všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Vo vzťahu k záverom prvostupňového súdu vo výroku o treste zdôrazňuje, že uložený trest je neprimerane prísny, vzhľadom na jeho osobné pomery a charakter trestnej činnosti, pričom osobitne namieta pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností ustálených súdom prvého stupňa s tým, že jeho predchádzajúce odsúdenie nemôže byť vzaté v úvahu ako priťažujúca okolnosť, pretože je súčasťou skutku, ktorý sa mu kladie za vinu s tým, že takýto postup nie je v súlade s ust. § 38 ods. 1 Tr. zák. Rovnako tak uložený nepodmienečný trest považuje za neprimerane prísny a domnieva sa, že v danom prípade bolo postačujúce uložiť iný alternatívny trest vo vzťahu k nepodmienečnému trestu odňatia slobody. V konečnom dôsledku potom obhajca obžalovaného sa podaním odvolania domáha zrušenia rozsudku prvostupňového súdu s tým, aby krajský súd vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, prípadne aby vo veci rozhodol krajský súd sám pri zohľadnení dôvodov odvolania.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný zotrval na dôvodoch svojho odvolania a dôvodoch odvolania svojho obhajcu, pričom krajský prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť s tým, že rozsudok považuje za zákonný a dôvodný.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaného odvolania obžalovaným preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam krajský súd konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvostupňového súdu, že výsluchy svedkyne K. K. T., ako i svedka V. T., ako i ďalšie listinné dôkazy, ktoré boli oboznámené na hlavnom pojednávaní, sú postačujúce pre preukázanie všetkých skutkových okolností rozhodujúcich pre správnu právnu kvalifikáciu. V súvislosti s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného, ako je uvedená v rozsudku prvostupňového súdu, i vzhľadom na argument obhajcu uvedený v odvolaní, ktorý správne poukázal na to, že rozsudok prvostupňového súdu sa touto okolnosťou nezaoberal, treba konštatovať, že vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného, skutočnosť, že obžalovaný za rozhodné obdobie nezaplatil v podstate ani euro, že výsledkami dokazovania bolo preukázané, že v rozhodnom období bol obžalovaný zamestnaný tak, ako to vyplýva z hodnotení jeho zamestnávateľov a to firmy V. M. Z. F., ďalej L. J., a. s., T. Z., F. a keďže vzhľadom na skutočnosť, že v kritickom čase bol i živnostníkom, kde navyše tiež ako sám uviedol v dôvodoch odvolania, bol vlastníkom motorového vozidla, všetko to sú konkrétne skutočnosti, ktoré preukazujú, podľa názoru krajského súdu, úmysel obžalovaného neplatiť výživné. V dôsledku absencie odvolania okresného prokurátora však krajský súd nemohol zmeniť túto právnu kvalifikáciu, nakoľko by došlo k zhoršeniu postavenia osoby obžalovaného v prípade takejto právnej kvalifikácie. Za tejto situácie, keď dôkazy preukazujú viaceré prvky dokonca úmyselného konania obžalovaného, je potom právna kvalifikácia za nedbanlivostné konanie plne odôvodnená. Obžalovaný teda vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, čím sa konania dopustil vedomou nedbanlivosťou podľa § 16 písm. a) Tr. zák. V tomto smere potom krajský súd dopĺňa dôvody rozhodnutia prvostupňového súdu.

Vo vzťahu k záverom a úvahám prvostupňového súdu ohľadne trestu a pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré taktiež v odvolaní napáda obžalovaný, krajský súd dospel k nasledovným záverom. Z odpisu registra trestov na č.l. 48 je zrejmé, že predchádzajúcim odsúdením za rovnorodú trestnú činnosť bol rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 2T 17/2013 z 27. 8. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. 1. 2014. Tento rozsudok je i súčasťou výroku prvostupňového súdu a to s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný sa žalovanej trestnej činnosti dopustil v priebehu posledných dvoch rokov, kedy bol odsúdený za rovnorodú trestnú činnosť. V tejto súvislosti správne argumentuje obhajca, že vo vzťahu k tomuto rozsudku nie je možné prihliadnuť ako na priťažujúcu okolnosť. Iná je však situácia v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T 321/2012, ktorý bol potvrdený Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5To 81/2013. Toto odsúdenie obžalovaného sa týkalo inej trestnej činnosti a z odpisu registra trestov je zrejmé, že žalovanej trestnej činnosti sa dopustil i v priebehu plynutia skúšobnej doby z tohto rozsudku. Záver prvostupňového súdu, kedy prihliadol ako na priťažujúcu okolnosť na skutočnosť, že obžalovaný bol v minulosti odsúdený, je teda správny,

keď túto prirážajúcu okolnosť obžalovanému zohľadnil a keďže v odôvodnení svojho rozhodnutia toto prvostupňový súd nerozvádza, krajský súd v tomto smere dopĺňa rozhodnutie prvostupňového súdu.

Iný názor má krajský súd na priznanie poľahčujúcej okolnosti, ktorú konštatuje prvostupňový súd vo svojom rozsudku, že obžalovaný sa doznal a úprimne oľutoval svoje konanie. Práve záver o úprimnej ľútosti je, podľa názoru krajského súdu, veľmi sporný a to práve z konania obžalovaného, ktorý sústavne deklaroval svoju schopnosť zaplatiť zameškané výživné, kde všetky tieto deklarácie majú charakter len obštrukčívny, so zjavnou snahou predĺžiť dobu do konečného rozhodnutia odvolacieho súdu a výživné neuhradiť. I v tomto smere, však vzhľadom na absenciu odvolania okresného prokurátora a vzhľadom tiež na skutočnosť, že by došlo k zhoršeniu pomeru poľahčujúcich a prirážajúcich okolností a tým i k sprísneniu trestu, nebolo možné tento záver napraviť a preto i krajský súd uzatvára, že v konečnom dôsledku nemohol toto pochybenie napraviť v zmysle zásady zákazu „reformatio in peius“. Taktiež vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti v priebehu plynutia skúšobnej doby z dvoch predchádzajúcich rozhodnutí okresného súdu bolo potom potrebné konštatovať, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby je primeraný a to i vzhľadom na ust. § 49 ods. 2 Tr. zák.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody senát krajského súdu považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné a toto v zmysle ust. § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.